

Arrest

nr. 166 086 van 19 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. BASTIAENSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 of 11 april 2016 – de precieze datum van kennisgeving wordt betwist door de partijen – wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“[...]

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten: [...]

Alias:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 § 3, 30: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, [L.V.H.], attaché, geacht de Openbare orde te kunnen schaden: - Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, valsheid in geschriften en gebruik —

partikulieren, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 31.07.2015 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2jaar.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feit waarvoor hij op 31 .07.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 6maanden.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot wanbedrijf, door twee of meer personen, diefstal — op heterdaad — met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, met gebruik of vertoon van wapens, met gebruik van werkloosmakende of giftige stoffen, inbreuk op de wetgeving inzake wapens, diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming, valse sleutels, vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 16.11.2010 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal - op heterdaad — met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, met braak, inklimming, valse sleutels, met gebruik of vertoon van wapens, inbreuk op de wetgeving inzake wapens, vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 26.05.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18maanden (met uitstel 3jaar voor de helft).

Betrokkene heeft een partner en een kind in België, beiden hebben recht op verblijf. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; valsheid in geschriften en gebruik — partikulieren, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 31 .07.2015 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2jaar; zich schuldig gemaakt heeft aan poging tot wanbedrijf; door twee of meer personen; diefstal - op heterdaad — met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren; inbreuk op de wetgeving inzake drugs; met gebruik of vertoon van wapens met gebruik van werkloosmakende of giftige stoffen; inbreuk op de wetgeving inzake wapens; diefstal met geweld of bedreiging; met braak, inklimming, valse sleutels; vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 16.11.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar; en zich schuldig gemaakt heeft aan diefstal - op heterdaad — met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren; met braak, inklimming, valse sleutels ; met gebruik of vertoon van wapens; inbreuk op de wetgeving inzake wapens; vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in

het Rijk, feiten waarvoor hij op 26.05.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel 3 jaar voor de helft). Gezien de gepleegde feiten en de veroordelingen bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar regels niet respecteren. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. We wijzen er tenslotte op dat betrokkene sinds 07.07.2012 wist dat hij het onderwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat in zou gaan op de datum van zijn vrijlating, in casu 17.06.2013. Toen zijn zoon geboren werd op 05.05.2015, was betrokkene zich dus weldegelijk bewust van zijn illegaal statuut. Bovendien heeft het feit dat hij een zoon en partner had op het grondgebied hem niet tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, hij heeft dat ook de familiale eenheid zelf in het gedrang gebracht door zijn persoonlijk gedrag.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 11°: werd sedert minder dan tien jaar uit het Rijk teruggewezen; betrokkene maakt het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 27.06.2011, betekend op 07.07.2011, in werking getreden op 17.06.2013.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene is gekend onder verschillende aliases:

[M.M.], geboren op 03.05.1976, onderdaan van Marokko,

[J.R.], geboren op 11.10.1972, onderdaan van Marokko,

Artikel 74/14 §3, 40: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17.10.2009, 25.06.2010, 17.06.2013

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; valsheid in geschriften en gebruik — partikulieren, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 31.07.2015 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar; zich schuldig gemaakt heeft aan poging tot wanbedrijf; door twee of meer personen; diefstal - op heterdaad — met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren; inbreuk op de wetgeving inzake drugs; met gebruik of vertoon van wapens ; met gebruik van werkloosmakende of giftige stoffen; inbreuk op de wetgeving inzake wapens; diefstal met geweld of bedreiging; met braak, inklimming, valse sleutels; vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 16.11.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar; en zich schuldig gemaakt heeft aan diefstal – op heterdaad — met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren; met braak, inklimming, valse sleutels ; met gebruik of vertoon van wapens; inbreuk op de wetgeving inzake wapens; vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 26.05.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel 3 jaar voor de helft), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekend een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

- gezien betrokkene geen rekening houdt met het verblijfsverbod is een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten

- aangezien hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel en hieraan geen gevolg gaf, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*
- *Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- *Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering tevens zouden richt tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat de bestreden beslissing een tweede verwijderingsmaatregel betreft in de zin van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, zodat de beroepstermijn te dezen vijf dagen bedroeg. Zij meent dan ook dat, aangezien de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 8 april 2016, de vordering, ingediend per faxpost op 18 april 2016, laattijdig is.

De verzoekende partij houdt echter voor dat de bestreden beslissing pas ter kennis werd gebracht op 11 april 2016. Zij produceert ter terechtzitting een afschrift van de bestreden beslissing met daarop de handgeschreven vermelding “11/8/2016” (sic).

Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat, naar luid van artikel 63, derde lid van de vreemdelingenwet, *“de kennisgeving van de beslissingen voorzien in de [artikelen 8, ...] de door de wet voorziene rechtsmiddelen en de termijn binnen welke zij kunnen ingesteld worden”* vermeldt. Het afschrift van de bestreden beslissing, zoals voorgelegd door de verwerende partij, vermeldt enkel: *“In het geval van deze beslissing is de termijn vijf dagen/10 dagen (schrappen wat niet past).”*

Te dezen blijkt er geen doorhaling op de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij niet naar behoren werd ingelicht omtrent de van toepassing zijnde beroepstermijn. Gelet op het feit dat de verkorte termijn van vijf dagen een uitzondering is op de “algemene” termijn van tien dagen voorzien bij een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dient de toepassing ervan strikt te worden geïnterpreteerd. Gelet op het feit dat de eventuele toepassing van de verkorte beroepstermijn niet naar behoren aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht, kan deze haar niet tegengesteld worden. Derhalve is de termijn van tien dagen van toepassing. In beide hypothesen werd de vordering dienvolgens tijdig ingediend.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van de vordering *ratione temporis* wordt verworpen.

2.3. In de mate de verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift verzoekt om als voorlopige maatregel de toegang tot het grondgebied te verlenen, dient de Raad te wijzen op het bepaalde in artikel 48, eerste lid, *iuncto* artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV). Ingevolge

deze bepalingen dient een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen te worden ingediend bij afzonderlijk verzoekschrift. Aangezien *in casu* de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen niet werd ingediend via een afzonderlijk verzoekschrift, moet deze vordering als onontvankelijk worden beschouwd (cf. RvS 9 december 1999, nr. 83.994; RvS 28 november 2001, nr. 101.243; RvS 19 januari 2004, nr. 127.133; RvS 26 augustus 2005, nr. 148.375).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15,

tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds." (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of:

- *Er een gezinsleven bestaat EN*
 - *Er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat.*
- Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre.*

- a. *Ze voorzien is bij wet*
- b. *Een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM*
- c. *En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken*

De discussie spitst zich in onderhavige casus hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria :

- *Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak ,*
- *Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken*
- *Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het middel niet erger dan de 'kwaal')*

Het EHRM ontwikkelde bovendien inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif V Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Ünert/ Nederland).

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:

1. *de aard en de ernst van de criminele inbreuken;*
2. *de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;*
3. *de tijdspanne tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien,*
4. *de gezinstoestand van de betrokkene;*
5. *De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;*
6. *De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;*
7. *De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;*
8. *De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;*
9. *Het belang en het welzijn van de kinderen;*
10. *De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;*
11. *In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens. In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.*

Verzoeker betwist dat de door verwerende partij genomen beslissing evenredig/proportioneel genoemd kan worden.

Verzoeker toetst vervolgens in concreto de in dit dossier relevante Boultif-criteria af. (RvV nr. 135 326 van 18 december 2014)

1) Aard en ernst van de criminele inbreuken

De bestreden beslissing maakt louter melding van de veroordelingen van verzoeker. Er werd geen enkele aandacht besteed aan de effectieve feiten en omstandigheden, noch werd hiervoor klaarblijkelijk bij de Procureur des Konings inlichtingen ingewonnen.

Verwerende partij motiveert verwerende partij haar beslissing met volgende stijlformule:

"Gezien de gepleegde feiten en de veroordelingen bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar regels niet respecteren.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat verwijdring uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg *supérieur* aan diens privébetangen die hij kan doen gelden. "

Een motivering aan de hand van een stijlformule is echter geenszins afdoende. De motivering dient voldoende concreet te zijn teneinde de beslissing te schragen.

Verwerende partij heeft zich enkel beperkt tot de loutere weergave van de veroordelingen, zonder in concreto te (kunnen) wijzen op de aard, de ernst en de omstandigheden van de feiten.

Er werd geen nauwkeurig onderzoek verricht naar de aard en de ernst van de criminele inbreuken, dewelke worden ingeroepen om de terugwijzingsmaatregel te verantwoorden.

Wat precies de aard en de ernst van de feiten betreft, werd niet naar genoegen van recht onderzocht. Een loutere verwijzing naar een veroordeling kan niet beschouwd worden als afdoende motivering inzake de aard en de ernst der feitelijkheden.

Tenslotte schrijft verwerende partij nog:

"We wijzen er tenslotte op dat betrokkene sinds 7.07.2012 wist dat hij het voorwerp was van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat in zou gaan op datum van zijn vrijlating, in casu 17.06.2013. Toen zijn zoon geboren werd op 05.05.2015 was betrokkene zich dus weldegelijk bewust van zijn illegaal statuut. Bovendien heeft het feit dat hij een zoon en partner had op het grondgebied hem niet tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, hij heeft dan ook de familiale eenheid zelf in het gedrang gebracht door zijn persoonlijk gedrag. "

Verzoeker heeft de hem opgelegde straffen grotendeels uitgezeten. Verzoeker beseft goed dat hij fouten heeft gemaakt en wenst dit niet meer te herhalen, omdat hij goed beseft dat zijn zoon hem nodig heeft.

Dat hij feiten pleegde of niet, verandert niets aan diens illegaal verblijfsstatuut. Iedereen heeft recht op een kind.

Bovendien doet dit gegeven niets af aan het feit dat er effectief een gezins- en familieleven in België bestaat, maar het aftoetsen in concreto aan dit gegeven heeft verwerende partij niet gedaan, wat hierna zal blijken bij het aftoetsen van volgende criteria.

2) De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

Verzoeker verblijft sedert 1989 in Frankrijk en sinds 2009 in België, met andere woorden reeds 27 jaar in de EU, waarvan 8 jaar in België.

Verzoeker heeft in België het centrum van zijn belangen opgebouwd gedurende verscheidene jaren en heeft thans nog steeds een relatie met zijn diens partner met legaal verblijfsstatuut die heden zorg draagt voor hun gemeenschappelijke, jonge kind. Bovendien werkt de partner van verzoeker hier voltijds.

Thans in de gegeven situatie (reeds 8 jaren verblijf in België en sinds 27 jaar in de EU, relatie met partner met legaal verblijf in België, van 2 kinderen, één in Nederland en één in België, ...) verzoeker terugwijzen, doorstaat de evenredigheidstoets niet.

Verzoeker heeft immers na al die jaren enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong en geen effectieve band meer. Er is een duurzame en lokale verankering in België.

3) Gezinstoestand van betrokkene

Verzoeker vormt een gezin met diens partner, mevrouw [W.] en diens zoon [J.N.].

Verwerende partij ontkent ook niet dat zij een gezin vormen.

Verwerende partij vermeldt immers letterlijk in diens beslissing:

"Betrokkene heeft een partner en een kind in België, beiden hebben recht op verblijf. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Verwerende partij erkent bijgevolg zelf dat haar beslissing een inbreuk vormt op het gezins- en privéleven van verzoeker.

De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en hun kinderen wordt uiteen gerukt, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak of minstens dat dit op evenredige wijze kan worden gerechtvaardigd.

Bovendien hebben zowel verzoekers partner als hun gemeenschappelijk kind - welke beiden legaal in het land zijn - het centrum van hun socio-economische belangen kennelijk volledig in België.

De partner van verzoeker, mevrouw WAHIDI verblijft sinds jaren op volstrekt legale wijze in België. Zij huwde in 2007 in België, maar is enkele jaren geleden uit de echt gescheiden.

Mevrouw [W.] werkt voltijds als poetshulp.

Bovendien heeft verzoeker uit een vorige relatie nog een 21-jarige zoon, [M.F.], welke met diens moeder in Nederland verblijft.

Verzoeker heeft nog steeds een goed contact met diens 21-jarige zoon. Er werd geen rekening gehouden met de 21-jarige zoon van verzoeker, welke ook zijn vader wil blijven ontmoeten.

Gelet op de huidige situatie van de verzoekers partner en minderjarig kind, kan onmogelijk van hen verwacht worden dat zij verzoeker achterna reizen om zich in Algerije te gaan vestigen - quod certe non.

Evenmin kan dit worden verwacht van zijn 21-jarige zoon.

Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand niet in het minst rekening gehouden.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt.

De uitzetting van verzoeker staft ontegensprekelijk het feit dat de eenheid en het voortbestaan van het gezin manifest in het gedrag is en geschonden zal worden ingeval de bestreden beslissing uitgevoerd zal worden.

4) De vraag of uit de relatie kinderen zijn geboren

Zoals eerder gesteld, werd uit de huidige relatie van verzoeker en mevrouw [W.] een zoon [J.N.] geboren op 5 mei 2015.

Bovendien heeft verzoeker uit een vorige relatie nog een 21-jarige zoon, [M.F.] welke met diens moeder in Nederland verblijft.

5) De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen Dat het volstrekt niet redelijk kan genoemd worden te verwachten dat verzoekers echtgenote en kind hem achterna zouden reizen naar Algerije volgt uit het feit dat: mevrouw [W.]

reeds jaar in België verblijft en dit op legale wijze, zij hier voltijds werk heeft, de Marokkaanse nationaliteit heeft, Frans spreekt (en dus niet - of minstens zeer rudimentair - het Arabisch/Berbers), geen enkele band heeft met Algerije en zullen dus aanzienlijke moeilijkheden ondervinden wanneer zij zich in een volstrekt nieuw continent zouden dienen te vestigen.

Verzoeker verblijft reeds 27 jaar in de EU en sinds 2009 in België.

De band die verzoeker nog met Algerije heeft, beperkt zich met andere woorden in wezen tot een nogal theoretische band die gereduceerd kan worden tot zijn nationaliteit, dewelke met meer in overeenstemming is met zijn de facto verankering in België.

Met Marokko heeft hij overigens geen enkele band ooit gehad.

De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de partner van verzoeker verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten (om elders hun recht op een gezinsleven uit te oefenen). Dit zou in casu inhouden dat de partner van verzoeker ook haar kinderen ofwel in de steek dient te laten ofwel eveneens dient mee te nemen naar een land waar zij geen enkele band mee hebben.

De bestreden beslissing ontzegt het fundamenteel recht aan de partner van verzoeker, en haar kinderen, om op het grondgebied van de Europese Unie te verblijven.

6) De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Het is voor verzoeker en zijn partner onmogelijk een effectief en affectief gezin te vormen in het land van herkomst van verzoeker, zijnde Algerije.

De partner en het minderjarig kind van verzoeker hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België.

7) Het belang en het welzijn van de kinderen

Dat kinderen, zowel diens minderjarig als diens meerderjarig kind, er belang bij hebben hun (biologische) vader te kennen - ook al is de situatie tot op heden met ideaal - kan niet betwist worden.

Verzoeker wijst daarbij ook op het feit dat hij zijn kinderen graag ziet en hen correct behandelt.

Ook het belang en welzijn van verzoekers kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden.

8) De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoekers sociale en familiale banden situeren zich absoluut niet meer in Algerije, maar zoals reeds aangehaald, in België. Hij verblijft reeds 27 jaar in de EU en in België sinds 2009.

Verzoekers moeder woont jaar en dag in Frankrijk, verzoekers 21-jarige zoon woont in Nederland en diens gezin in België. De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de partner van verzoeker verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten (om elders hun recht op een gezinsleven uit te oefenen).

Dit zou in casu inhouden dat de partner van verzoeker ook haar kind ofwel in de steek dient te laten ofwel eveneens dient mee te nemen naar een land waar het geen enkele band mee heeft.

De bestreden beslissing ontzegt het fundamenteel recht aan de partner van verzoeker, en hun kind, om op het grondgebied van de Europese Unie te verblijven.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven zoals vervat in 8 EVRM geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Verzoeker nu terug sturen naar zijn land van herkomst zou dan ook een niet- gerechtvaardigde aantasting van diens recht op gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM betekenen.

Er werd niet afdoende aangetoond in de bestreden beslissing dat deze maatregel noodzakelijk is. Minstens doorstaat de bestreden beslissing de evenredigheidstoets niet, zoals hoger geschetst.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden nietig verklaard alsook dient de tenuitvoerlegging ervan te worden opgeschort en dit ingevolge uiterst dringende noodzakelijkheid.

Als voorlopige maatregel verzoekt verzoeker Uw Zetel om hem de toegang tot het grondgebied te verlenen.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

In casu stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker, zijn vriendin en zijn zoon wordt betwist of weerlegd. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in casu derhalve aangenomen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Verzoeker betoogt in het middel dat onvoldoende werd rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de arresten inz. *Boultif* (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 *Boultif v Zwitserland*) en *Üner* (EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 *Üner t/ Nederland*).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de belangenafweging in het kader van verzoekers gezinsleven, en wel als volgt:

“Betrokkene heeft een partner en een kind in België, beiden hebben recht op verblijf. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; valsheid in geschriften en gebruik — partikulieren, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 31 .07.2015 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2jaar; zich schuldig gemaakt heeft aan poging tot wanbedrijf; door twee of meer personen; diefstal - op heterdaad — met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren; inbreuk op de wetgeving inzake drugs; met gebruik of vertoon van wapens met gebruik van werkloosmakende of giftige stoffen; inbreuk op de wetgeving inzake wapens; diefstal met geweld of bedreiging; met braak, inklimming, valse sleutels; vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 16.11.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar; en zich schuldig gemaakt heeft aan diefstal - op heterdaad — met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren; met braak, inklimming, valse sleutels ; met gebruik of vertoon van wapens; inbreuk op de wetgeving inzake wapens; vreemdelingen — onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 26.05.2010 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel 3jaar voor de helft). Gezien de gepleegde feiten en de veroordelingen bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij die haar regels niet respecteren. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. We wijzen er tenslotte op dat betrokkene sinds 07.07.2012 wist dat hij het onderwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat in zou gaan op de datum van zijn vrijlating, in casu 17.06.2013. Toen zijn zoon geboren werd op 05.05.2015, was betrokkene zich dus weldegelijk bewust van zijn illegaal statuut. Bovendien heeft het feit dat hij een zoon en partner had op het grondgebied hem niet tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, hij heeft dat ook de familiale eenheid zelf in het gedrang gebracht door zijn persoonlijk gedrag.”

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waar volgens het EHRM rekening mee moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op

het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar verzoekers herhaalde strafrechtelijke veroordelingen, waarvan twee nog zeer recent. Er kan ook niet ernstig worden betwist dat het te dezen niet zou gaan om ernstige inbreuken. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het slechts om een stijlformule zou gaan, noch verduidelijkt hij op welke wijze het inwinnen van bijkomende inlichtingen tot een andere beoordeling had kunnen leiden. Gelet op het herhaald en recent karakter van de strafrechtelijke veroordelingen, ook nadat verzoeker reeds een gevangenisstraf had uitgezeten en hij het voorwerp was van een terugwijzingsbesluit, lijkt het de Raad niet kennelijk onredelijk om aan deze elementen belang te hechten. Waar verzoeker bovendien betoogt dat hij *“dit niet meer wenst te herhalen, omdat hij goed beseft dat zijn zoon hem nodig heeft”*, gaat hij voorbij aan het motief dat *“het feit dat hij een zoon en partner had op het grondgebied [...] hem niet [heeft] tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, hij heeft dan ook de familiale eenheid zelf in het gedrang gebracht door zijn persoonlijk gedrag.”* De Raad acht de overweging waarbij, gelet op het gevaar voor de openbare orde, het belang van de samenleving hoger wordt geacht dan de privébelangen van verzoeker, dan ook niet kennelijk onredelijk.

Hoewel verzoeker betoogt sedert 1989 in Frankrijk te hebben verbleven en sedert 2009 in België te verblijven, blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat verzoeker op enig ogenblik over een verblijfsrecht heeft beschikt. Verzoeker voert zulks ook niet aan. In tegendeel blijkt uit de niet betwiste gegevens van de zaak dat aan verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend op 7 juli 2011, dat in werking trad op 17 juni 2013. Overeenkomstig artikel 26 van de vreemdelingenwet houdt een terugwijzingsbesluit het verbod in gedurende tien jaar het grondgebied binnen te komen, tenzij het werd opgeschort of ingetrokken. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat het ministerieel besluit tot terugwijzing werd opgeschort of ingetrokken.

Minstens sedert de inwerkingtreding van het terugwijzingsbesluit op 17 juni 2013 was het verzoeker verboden zich op het grondgebied te bevinden. Verzoeker blijkt niet om de intrekking of de opheffing van die maatregel te hebben verzocht, hij blijkt er evenmin een beroep tot nietigverklaring tegen te hebben ingediend. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat er hem een verblijfsrecht werd afgenomen of dat de bestreden beslissing de weigering zou betreffen van verblijfsaanvraag waarbij rekening had moeten worden gehouden met een reeds bestaand feitelijk gezinsleven in het Rijk. Verzoeker heeft immers geen gevolg gegeven aan het terugwijzingsbesluit, evenmin heeft hij ten aanzien van dit terugwijzingsbesluit de rechtsmiddelen aangewend die het recht hem verschafte. De door verzoeker aangevoerde schade aan zijn gezinsleven is dan ook slechts te wijten aan zijn keuze om geen enkel gevolg te geven aan het terugwijzingsbesluit, of daartegen te gepasten tijde de wettelijke middelen aan te wenden.

Waar hij verwijst naar zijn gezinssituatie, in het bijzonder de relatie met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind, houdt verzoeker voor dat een terugkeer onmogelijk is. Dit wordt evenwel niet in het minst toegelicht. Verzoeker was er wel degelijk van op de hoogte dat hij niet over een verblijfsrecht beschikte in België, meer zelfs, hij viel sedert 7 juli 2013 onder de toepassing van een terugwijzingsbesluit met een geldingsduur van tien jaar. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker, zelfs na een terugkeer naar Algerije, over de mogelijkheid beschikt om de opheffing de vragen van het terugwijzings-

besluit. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Uit verzoekers betoog blijkt weliswaar dat hij een terugkeer naar Algerije onwenselijk acht. Er kunnen echter in zijn uiteenzetting geen dwingende elementen worden ontwaard waaruit blijkt dat het voor zijn partner en hun kind onmogelijk zou zijn om hem te vergezellen teneinde de uitslag van deze procedure af te wachten. Daarnaast kan ook worden opgemerkt dat moderne communicatiemiddelen verzoeker, in afwachting van een antwoord op een dergelijke vraag om opheffing, kunnen toestaan in contact te blijven met zijn partner en hun kind. Verzoeker voert immers ook geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zijn aanwezigheid bij zijn gezinsleden noodzakelijk is. In de mate dat hij nog aanvoert dat hij nog een 21-jarige zoon heeft die in Nederland woont, blijkt uit verzoekers betoog zelf dat hij met deze zoon geen feitelijk gezin vormt, zodat ook hier moet worden vastgesteld dat verzoeker ook na terugkeer in Algerije de mogelijkheid heeft om met zijn zoon contact te houden via moderne communicatiemiddelen.

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat hij reeds 27 jaar in de Europese Unie verblijft en sedert 2009 in België, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkele verduidelijking brengt met betrekking tot de verblijfsstatuten waaronder hij die beweerde 27 jaar zou geleefd hebben. Overigens gaat het daarbij over een verblijf in een andere lidstaat waarover de Belgische overheid als dusdanig geen bevoegdheid heeft. Met betrekking tot de duur van zijn verblijf in België sedert 2009, blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik een verblijfsaanvraag heeft ingediend. In tegendeel blijkt dat verzoeker reeds op 16 november 2010 en 26 mei 2010, al gauw na zijn binnenkomst op het grondgebied, telkens werd veroordeeld wegens inbraken met verzwarende omstandigheden. Zoals hoger reeds aangehaald, werd hem op 7 juli 2011 een bevel tot terugwijzing betekend, dat in werking trad na zijn vrijlating, op 17 juni 2013. Uit deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekers verblijf op het grondgebied van die aard is dat het dient te primeren boven het motief van bescherming van de maatschappij zoals aangehaald in de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de belangenafweging die werd gemaakt in de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn. Er wordt *prima facie* geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Het middel is niet ernstig.

4. Verzoeker voert geen ernstig middel aan. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT